

— Кафе, бабо! — извика на баба попадия. Ечемикъ на коня, момне! — заповѣда на попъ Груйовата дъщеря. И чакъ тогава седна насреща ми.

Вѣрвамъ вече всички да се сѣщатъ, че тоя непознатъ бѣше самъ войводата Георги Бенковски. А ония, които стояха на вратата бѣха неговитѣ вѣрни другари, събрани отъ Панагюрище и селата Мечка и Петричъ.

Азъ успѣхъ да го разгледамъ. Имаше 28—30 години, високъ тънъкъ, глава вирната, лице прилично, усмивка привлѣкателна. Очи ясно сини, погледъ проникателенъ.

Човѣкъ личенъ и представителенъ, който привличаше съ външността си. Като прибавимъ още неговитѣ движения, пѣргавината му, строгата му речъ, ето това бѣше Бенковски.

ПРИГОТОВЛЕНИЯТА

Българитѣ се готвѣха и тържествуваха, а турцитѣ кротуваха и въздишаха. Пролѣтъ като рай. Всичко живо се размърдало, а нивитѣ на българитѣ обрасли въ бурени. Никой се не интересува отъ тѣхъ. Ржцетѣ, които сж ги чистили, плѣвели, копали, орали — сега фишеци виеха.

— Всичко това го е рекълъ Господъ! Съ негова воля става това, господинчо, — говорѣше въодушевено единъ селянинъ. — Ние, старитѣ, да кажемъ, знаеме и разбираме, но кой кара малкитѣ деца, да маршируватъ по улицитѣ като войници, да правятъ пушки и ножове отъ дърво? Защо оставиха своитѣ игри: чиликъ, топка и други?

Кипѣше навредъ. Приготовленията не се ограничаваха само между апостолитѣ, комитета, стотницитѣ. Общо се готвѣха всички. Всѣки вършеше онова, което му идѣше отъ ржжи. Буйнитѣ натури си набавяха пушки, ножове и пищови. Младитѣ моми и булки тѣчеха навуца, предѣха черни вѣрви. Нѣкои отъ тѣхъ правѣха и фишеци, лѣеха и куршуми. Старитѣ баби мѣсѣха и печеха сухари — съ една речъ всички се готвѣха.

Голѣмото знаме на панагюрския окръгъ работѣше учителката Райна попъ Георгиева, наречена после Райна Княгиня. Знамето бѣше отъ чисто копринено кадифе, отъ една страна зелено, а отъ другата червено, съ български златенъ левъ по срѣдата и думитѣ „Свобода или смъртъ“.

Друго знаме имаше вече готово, направено отъ калугеркитѣ въ Карлово. Бѣха поржчани още 12 други знамена.

Барутъ, куршуми, зѣжжие се набавяха усилено.

ОБОРИЩЕ

Разпореди се да се свика Велико народно събрание въ Панагюрище. На това събрание трѣбваше да се реши — време ли е да възстане българскиятъ народъ.

Събранието трѣбваше да стане въ гората. Мѣстото бѣ избрано. То се казваше Оборище.

Късно вечеръта на 14 априлъ Бенковски и панагюрскитѣ представители трѣгнаха. Съ насъ дойде и попъ Груйо. Придружаваше ни и Крайчо войвода съ нѣколцина избрани юнаци. Причакаха ни още